

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 461/2024-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MONY spol. s r.o.**, Hlavná 1, Pohronský Ruskov, zastúpenej JUDr. Irena Sopková, s.r.o., Dvořákovo nábřeží 7529/4E, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/20/2020-1724 z 13. septembra 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/22/2023 z 25. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na právnu istotu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a na konanie súdu spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje obe napadnuté rozhodnutia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v spore vedenom na Okresnom súde Levice v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej spoločnosti Česká spořitelna, a. s., o určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd podanej žalobe vyhovel a určil, že označené nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom zriadeným v prospech žalovanej.

3. Okresný súd zistil, že sťažovateľka uzatvorila so žalovanou zmluvu o zriadení záložného práva, ktorou boli zaťažené nehnuteľnosti v jej vlastníctve, na účely zabezpečenia úveru poskytnutého žalovanou pre tretiu osobu, a to obchodnú spoločnosť EUROMILLS TRADE, a. s. (ďalej len

„dlžník“). Sťažovateľka bola s dlžníkom personálne prepojená. Záložná zmluva bola podpísaná 22. júla 2014. V tomto období dochádzalo aj k zmene vo vlastníckej štruktúre sťažovateľky, zmluvu o prevode väčšinového obchodného podielu sťažovateľky na nového vlastníka podpísal konateľ sťažovateľky 19. júna 2014, druhá zmluvná strana zmluvu podpísala 17. júla 2014 a k prevodu väčšinového obchodného podielu došlo v súlade s § 115 Obchodného zákonníka až zápisom prevodu do obchodného registra 25. júla 2014.

4. Okresný súd bol toho názoru, že v čase uzavretia záložnej zmluvy konateľ sťažovateľky [REDAKOVANÉ], ktorý bol aj štatutárnym orgánom dlžníka, uzavrel zmluvu o prevode obchodného podielu v rozpore so záujmami sťažovateľky v zmysle § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, pretože sťažovateľka z uzatvorenia záložnej zmluvy nemala žiaden prospech. Tento právny úkon bol urobený len v prospech žalovanej a dlžníka, a preto je neplatný pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 22 ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalovaná a dlžník, resp. jeho štatutárny orgán mali nadštandardné vzťahy, o čom svedčí skutočnosť, že splatnosť úverových zmlúv bola zo strany žalovanej viackrát predĺžená. Žalovaná svojím správaním, ktorým si riadne a včas neuplatňovala svoje práva proti dlžníkovi, podporovala jeho porušovanie povinností, pretože mu neustále predlžovala splatnosť úverov, žalovaná tak nekonala bdelo pri ochrane svojich oprávnených záujmov.

5. K námietke o konaní konateľa pri podpise záložnej zmluvy bez jeho schválenia valným zhromaždením v rozpore s čl. 9 bodom 2 písm. l) uviedol, že to nespôsobuje neplatnosť záložnej zmluvy, pretože podľa § 13 a § 133 Obchodného zákonníka akékoľvek obmedzenie štatutárneho orgánu konať za právnickú osobu, aj keď bolo zverejnené, je neúčinné voči tretím stranám.

6. Žalovaná napadla rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie konateľa sťažovateľky a zároveň predsedu predstavenstva žalovanej pri uzavretí záložnej zmluvy možno považovať za právne relevantné a v súlade s § 133 ods. 3 a § 13 ods. 4 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých je akékoľvek obmedzenie konateľského oprávnenia voči tretím osobám neúčinné. V prípade obmedzenia takéhoto konateľského oprávnenia spoločenskou zmluvou však nie je vylúčená trestnoprávna zodpovednosť takéhoto konateľa, resp. oprávnenie spoločnosti domáhať sa od konateľa náhrady škody v zmysle § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka.

8. Odvolací súd nevidel v konaní konateľa ani rozpor s dobrými mravmi tým, že sťažovateľka uzavretím záložnej zmluvy nezískala žiadne výhody, resp. tieto výhody získal len dlžník a veriteľ ako žalovaná strana. Pri tejto argumentácii súdu prvej inštancie je nutné vychádzať zo samotného princípu záložného práva upraveného v § 151a Občianskeho zákonníka, ktorým sa vlastník nehnuteľnosti zaväzuje, že svoju nehnuteľnosť neprevedie, kým nebude pohľadávka, či už jeho, alebo tretej osoby, splnená. Samotný princíp záložného práva teda nevytvára podmienky na konštatovanie o možnosti existencie výhody záložcu, ak prejaví vôľu založiť vznik záložného práva. Keďže konanie konateľa pri podpisovaní zmluvy o zriadení záložného práva odvolací súd nepovažoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nebolo možné ani vyvodiť, že ide o absolútnu neplatnosť posudzovanej zmluvy o zriadení záložného práva.

9. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním, ktorého prípustnosť založila na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa sťažovateľky odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nebolo dostatočné, rozsudok odvolacieho súdu bol nepreskúmateľný, prekvapivý a odporujúci si. Pre sťažovateľku nebolo bežné, aby si navzájom zabezpečovali úvery v rámci ekonomickej skupiny spoločností, ďalej namietala, že konateľ sťažovateľky vedel v čase podpisu záložnej zmluvy, že dôjde k prevodu obchodného podielu, a aj napriek tomu sa dohodol na uzavretí záložnej zmluvy so žalovanou. Poukázala tiež na tvrdenie žalovanej v odvolacom konaní o jej nevedomosti o prevode obchodného podielu, že táto informácia bola uvedená v správe spoločnosti Deloitte z 31. januára 2014, a zároveň, že v prípade nevedomosti, by došlo k porušeniu úverového vzťahu. Sťažovateľka poukázala na nadštandardné vzťahy konateľa sťažovateľky so žalovanou, ktorá bez sankcií akceptovala porušovanie úverových povinností zo strany dlžníka. Žalovaná pri predĺžení úverov konala v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Dovolací súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa síce javí stručnejšie, ale spĺňa atribúty presvedčivého a zrozumiteľného rozhodnutia. K zmene rozsudku súdu prvej inštancie došlo z dôvodu iného právneho posúdenia rovnakého skutkového stavu. Odvolací súd zreteľne vysvetlil, v čom videl rozdiel medzi dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom a v kontexte toho neplatnosť právnych úkonov. Poukázal na samotnú podstatu inštitútu záložného práva, na právne možnosti domáhania sa náhrady škody, resp. trestnoprávnu zodpovednosť v prípade porušenia konateľských oprávnení. O možnom použití § 133 a § 135a Obchodného zákonníka, ktoré neboli aplikované súdom prvej inštancie, odvolací súd strany sporu vopred informoval a vyzval ich na vyjadrenie. Dôvod, na základe ktorého bola žaloba zamietnutá, odvolací súd podrobne vysvetlil a zrozumiteľne zdôvodnil. Uviedol, že skutočnosť, že sťažovateľka uzavretím záložnej zmluvy nezískala žiadne výhody, nemožno posúdiť ako konanie jej štatutárneho zástupcu v rozpore s dobrými mravmi. Vysvetlil aj to, že samotný princíp záložného práva nevytvára podmienky na konštatovanie o možnosti existencie výhody záložcu, ak prejaví vôľu založiť vznik záložného práva, čo je v súlade s neskoršou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu – napr. rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/126/2022. Z vysvetlenia odvolacieho súdu vyplývalo, že aj keď by štatutárny orgán sťažovateľky nekonal s odbornou starostlivosťou a v záujme spoločnosti sťažovateľky, nemalo by to za následok neplatnosť jeho úkonu, ale mohlo by to mať základ pre konanie o náhradu škody sťažovateľky proti jej štatutárnemu orgánu podľa § 135a Obchodného zákonníka.

11. Namietané nesprávne právne posúdenie sťažovateľka odvádzala od toho, že odvolací súd nereagoval na jej argumentáciu uvedenú v odvolacom konaní, konkrétne že sa nevysporiadal s predloženou judikatúrou týkajúcou sa neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, od nesprávneho právneho posúdenia veci z hľadiska konštatovania súladu konania štatutárneho zástupcu sťažovateľky s dobrými mravmi a od nesprávneho posúdenia prospechu štatutára sťažovateľky z vykonaného právneho úkonu na úkor sťažovateľky. Podľa dovolacieho súdu sťažovateľka nenaformulovala dovolaciu otázku, odvolací súd nekonštatoval súlad konania štatutára sťažovateľky s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, sťažovateľka nenamietla nesprávnu aplikáciu § 133 a § 135a Obchodného zákonníka, ale jeho nedostatočné vyargumentovanie. Dovolací súd nevidel ani nevhodnosť aplikácie § 133 a § 135a Obchodného

zákonníka, ktoré sa priamo týkajú konania konateľ'a spoločnosti a ich vzájomného vzťahu. Odkaz na početnú judikatúru týkajúcu sa neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi nebolo možné posúdiť ako riadne formulovanie dovolacej otázky, dovolací súd preto nemohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Proti napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu a dovolacieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Podľa jej názoru rozsudok súdu prvej inštancie nikdy nenadobudol právoplatnosť, pretože nebol účinne doručený do elektronickej schránky jej právneho zástupcu, ale bol jej doručený v papierovej podobe prostredníctvom poštového podniku. Uvedený nedostatok mal možnosť odstrániť odvolací súd, ako aj dovolací súd v zmysle zásady *iura novit curia*.

b) Odvolací súd mal vykonať ústne pojednávanie, jeho rozsudok je nedostatočne odôvodnený, neodpovedá na zásadné argumenty sťažovateľky a ani súdu prvej inštancie.

c) Dovolací súd nevysvetlil, prečo právne úvahy súdu prvej inštancie považoval za nesprávne. Sťažovateľka konkrétne opätovne poukazuje na konanie jej bývalého štatutára, ktorý konal v prospech žalovanej, a nie v jej prospech, štatutár mal nadštandardné vzťahy so žalovanou, v súčasnosti je táto osoba právoplatne odsúdená v Českej republike, na jej majetok je vyhlásený konkurz, sťažovateľka poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky (IV. ÚS 3542/20, I. ÚS 457/2010) týkajúcu sa uplatňovania korektívu dobrých mravov. Žalovaná ako banka si podľa sťažovateľky nesplnila svoje zákonné povinnosti, a to po dohode s konateľom sťažovateľky, ktorý vedel, že dlžník nemôže splácať svoje záväzky, pričom od neho už nie je možné vymáhať si žiadne nároky z dôvodu vedenia konkurzného konania na jeho majetok. Uvedené skutočnosti neboli odvolacím súdom a ani dovolacím súdom zohľadnené, čo má za následok, že došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie jej práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1, 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na právnu istotu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a na konanie súdu spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy v dôsledku vydania napadnutého rozsudku krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, ktoré vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku, sú nedostatočne odôvodnené a neodpovedajú na argumentáciu sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

14. Aj keď najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavovalo pre ňu dostupný prostriedok ochrany jej práv v dôsledku vydania napadnutého rozsudku krajského súdu a ústavný súd bude posudzovať ústavnú

udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľke domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľka napokon ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

15. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z uvedených dôvodov (bod 14 tohto odôvodnenia) podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Sťažovateľka v prvom rade argumentuje, že jej právnomu zástupcovi nebol účinne doručený rozsudok súdu prvej inštancie, pretože nebol doručovaný elektronicky, ale v papierovej podobe prostredníctvom poštového podniku. Z podanej ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka uvedenú námietku formulovala už v rámci odvolacieho konania, keď podávala vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, rovnako ani v rámci dovolacieho konania, ale uvádza, že túto vadu mali sudy v zmysle zásady *iura novit curia* odstrániť samy. Vzhľadom na to, že tento argument sa objavil až v podanej ústavnej sťažnosti, bolo by možné ho označiť aj za neprípustný. Je však zrejmé, že rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený do dátovej schránky sťažovateľky ako obchodnej spoločnosti a jej právnomu zástupcovi bol doručený do vlastných rúk poštou. Iba samotný nesprávny procesný postup pri doručovaní rozsudku v situácii, ak sťažovateľka, ako aj jej právny zástupca mali reálnu možnosť oboznámiť sa s obsahom rozsudku súdu prvej inštancie, nemôže z dôvodu nedostatku intenzity zásahu znamenať porušenie jej základného práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka ani neuvádza, aké nepriaznivé následky jej malo namietané procesné pochybenie privodiť. Je pritom zrejmé, že sťažovateľka v ďalšom konaní riadne uplatňovala svoje procesné práva. Uvedená námietka je z pohľadu možných ústavných konzekvencií zjavne neopodstatnená.

17. Námietka sťažovateľky, že odvolací súd mal vykonať ústne pojednávanie, nebola uplatnená v dovolaní, preto z hľadiska subsidiarity prieskumu ústavného súdu ide o námietku neprípustnú. Námietka sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu bola posudzovaná dovolacím súdom a k ústavnej konformnosti rozhodnutia dovolacieho súdu sa ústavný súd vyjadrí v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

18. Sťažovateľka namieta, že napadnuté uznesenie dovolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože neodpovedá na to, prečo sa priklonil k záveru odvolacieho súdu, a nie k záverom súdu prvej inštancie. Spolu s touto námietkou opakuje svoju argumentáciu použitú pred súdmi nižších stupňov.

19. Z pohľadu ústavného súdu dovolací súd v rámci posúdenia prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dostatočne zrozumiteľne vysvetlil svoj pohľad na postup odvolacieho súdu, ktorý na ustálený skutkový stav aplikoval ním použité právne normy, konkrétne že konanie štatutára sťažovateľky zakladá jeho zodpovednosť v zmysle § 133 a § 135a Obchodného zákonníka, preto

jeho konanie nemožno subsumovať pod korektív dobrých mravov. Možno dodať, že inštitút dobrých mravov spravidla dopadá na situácie, ktoré nie sú explicitne zákonom riešené, resp. sa týka situácií, ktoré zákon v zásade pripúšťa [porovnaj: „Dobré mravy preto predstavujú určitý materiálny korektív, ktorý je potrebné uplatniť v prípade, ak právne predpisy jeho uplatnenie pripúšťajú, najmä z dôvodu, že do obsahu právnych predpisov nie je možné zapracovať všetky situácie, ktoré život priniesie.“ ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., SEDLAČKO, F., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Občiansky zákonník (I. a II. zväzok)*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2017, s. 22 – 23.]

20. Dovolacím súdom konštatovaná stručnosť odôvodnenia odvolacieho súdu môže vyplývať z toho, že pre odvolacím súdom zvolené právne posúdenie veci neboli právne relevantné okolnosti súvisiace s konaním štatutára sťažovateľky v prospech žalovanej, resp. dlžníka s cieľom poškodiť sťažovateľku. Štatutár sťažovateľky bol v rozhodnom čase oprávnený konať za spoločnosť navonok a svojimi úkonmi ju právne zaväzovať, ak konal proti záujmom obchodnej spoločnosti, uvedená situácia je predpokladom na aplikáciu § 135a Obchodného zákonníka. Okrem toho sa z pohľadu ústavného súdu nejaví ako špekulatívne, ak žalovaná v pozícii veriteľ'a sleduje zabezpečenie svojich pohľadávok na účely ich splatenia. Rovnako konanie štatutára sťažovateľky nebolo vyhodnotené ako rozporné s dobrými mravmi v tom, že pre sťažovateľku nebolo výhodné uzatvorenie záložnej zmluvy, pretože už odvolací súd vysvetlil, že zo samotnej podstaty zálohu nevyplýva, že ide o úkon, z ktorého by záložca mohol profitovať. Navyše tu bola prítomná spriaznenosť medzi sťažovateľkou a dlžníkom, ktorého záväzky zabezpečovala.

21. Z pohľadu ústavného súdu je podstatný aj odkaz najvyššieho súdu na jeho rozhodnutie vo veci sp. zn. 2Cdo/126/2022, ktoré sa týka obdobných skutkových okolností, pričom ako záložca nevystupovala sťažovateľka, ale iná obchodná spoločnosť personálne spriaznená s totožným dlžníkom ako v tomto prípade, sporná záložná zmluva bola za záložcu podpísaná rovnakou osobou v postavení štatutára ako v prípade sťažovateľky, pričom aj v tomto prípade šlo o prekročenie konateľských oprávnení, záložným veriteľ'om bola rovnako Česká spořitelna. V označenej veci odvolací súd konštatoval, že štatutár záložcu nekonal s odbornou starostlivosťou, čo zakladá jeho zodpovednosť v zmysle § 135a Obchodného zákonníka. Rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Cdo/126/2022 bol podrobený aj prieskumu ústavným súdom, ktorý nenašiel dôvod na vyhovie podanej ústavnej sťažnosti (II. ÚS 326/2024).

22. Dovolací súd sa z pohľadu ústavného súdu vysporiadal aj s uplatneným dovolacím dôvodom pre nesprávne právne posúdenie, meritórnemu dovolaciemu prieskumu tu bránilo nedostatočné vymedzenie právnej otázky, sťažovateľka viac argumentovala nedostatočným odôvodnením aplikácie dotknutých ustanovení Obchodného zákonníka, k čomu sa dovolací súd vyjadril v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pričom dovolací súd konštatoval aj vhodnosť aplikácie § 133 a § 135a Obchodného zákonníka na zistený skutkový stav, teda nemožno akceptovať, že by sa dovolací súd s argumentáciou sťažovateľky nedostatočne vysporiadal.

23. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti nerozlišuje medzi jednotlivými dôvodmi, pre ktoré bolo jej dovolanie odmietnuté, ale v podstate sa domáha, aby jej vec bola po právnej stránke posúdená v zmysle záverov súdu prvej inštancie, ktorý jej žalobe vyhovel. Úloha ústavného súdu ale nie je vystupovať v pozícii ďalšej inštancie, ale posúdiť v rámci argumentov sťažovateľky ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozhodnutia. Z pohľadu ústavného súdu bolo dovolacím súdom dostatočne ozrejmené, prečo všeobecné súdy na zistený skutkový stav aplikovali § 133

a § 135a Obchodného zákonníka, a nie § 39 Občianskeho zákonníka, závery napadnutého uznesenia sú logické a nemožno ich označiť za arbitrárne ani nedostatočne odôvodnené.

24. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

25. Na základe uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva na spravodlivý proces, ktorého obsahom je aj základné právo na rovnosť pred súdom a rovný prístup k súdu, právo na právnu istotu a právo na konanie súdu spôsobom ustanoveným zákonom, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu